

лигиозната първопричинност в древната българска история. Господстващата теза за българите като варвари, които в V век опустошават и грабят при набезите си Византия, се отрича от различната истина на в. „България“ - „Втората половина от петото столетие е една епоха, пълна с интерес за историята на Българския народ, защото в тая епоха като премина Дунава, той дойде първи път да разгледа мястото, което по-късно ще му послужи за отечество и да помогне на туземните жители, които начнуват да го обичат и с които ще живеят по-късно“. Рефлексията на българското минало е рефлексия в света на етичността - българите не са варварските пълчища на злото и разрушително начало, те са народът-спасител, обичаният и почитаният народ. Българите воюват срещу „патриарсите и императорите Бизантийски“, които искат да наложат своята версия на християнството на „всичкия свят, както и по-напред бяха предприели да му наложат арианизма“²¹. Походът на българите срещу Византия е поход за истинната православна вяра, символизирана от католицизма. Според религиозното предание на в. „България“ отстъпването от православие се разбира не като отстъпване от източното, византийското православие, а от православие на западния католицизъм (catholicus, гр. - общ, вселенски, православен) - „едно ново поддигане на гръцките патриарси и на гръцките императори против Апостолското Римско седалище“²². Българската средновековна кръстоносна война - това е символът на българския поход в сърцето на Византия, поход на кръста далеч преди западните кръстоносни войни за Светите земи в Палестина. Това е война на съвестта, на вярата, на духовния кръст в българското сърце, макар и езическо - „Българите, нашите прадеди, ако и да бяха още погани, преминаха Дунава първи път, за да защитят съвестната свобода на Католиците, които живеяха в Тракия, в България, в Македония, против нападенията на еретическите Цариградски патриарси и императори.“²³ Обговаряйки историята на източното православие, вестникът пренарежда религиозните смисли в нов ред, в който историята на православие не е история на византийската религиозност.

Създаването на българската версия за историята на Гръцката патриаршия прераства в българско морално осъждане на византийското православие. В градацията на моралните доводи срещу гръцката църква вестникът тръгва от народностните доводи, от колективната българска истина: „Можем ли да се надеем нещо добро за народност от пастири тъй сраслени с елинизма? Тяхното себелюбие и приверженост само към гръцкия език, към гръцкия народ? Тяхното високомерно презрение към чужд език, към нетяхна народност, какво ще добро докара на нашия беден български народ... Може ли народ кой да е да се надее за успех и за